

dets organisationer, vil det være vanskeligt for disse at indregne lønstigninger på en måde, der tilgodeser de pågældende tilstrækkeligt.

Som indledningsvis anført har det vist sig, at den lønglidning, man havde håbet at modvirke ved de midlertidige love, alligevel har fundet sted, og vi må derfor foreslå, at der gives adgang til indregning af samtlige lønomkostninger, idet det er urimeligt, at det alene er erhvervslivet, der ensidigt skal bære lønglidningen. Her må også tages i betragtning, at det offentlige ved sin lønpolitik har gjort det vanskeligt for de erhvervsdrivende at modstå et lønpres udover overenskomsterne.

Endvidere fastsættes det, at der ved opgørelsen af de nævnte lønstigninger skal foretages fradrag af de beløb, der overenskomstmæssigt kan modregnes. Herved har man reelt grebet ind i overenskomsterne, der alene giver en adgang til modregning, men ikke fastsætter nogen forpligtelse til det.

Efter stk. 2 kan virksomhederne forhøje priserne med beløb, som Monopoltilsynet tidligere har godkendt, men som ikke tidligere er indregnet i priserne. I bemærkningerne til bestemmelsen fortolkes dette derhen, at virksomheder, der efter Monopollovens § 24 har fået godkendelse til at forhøje deres priser, men på grund af prisstoppet ikke har nået at effektuere de tilladte prisforhøjelser, nu kan gøre dette. Man går ud fra, at de virksomheder, der i medfør af lov af 20. maj 1970 om prisstop for tjenesteydelser m. v. fik dispensation fra Monopoltilsynet, men hindredes i at effektuere prisforhøjelserne på grund af prisstoploven, nu kan foretage disse forhøjelser.

I stk. 3 foreslås, at fald i priserne på færdigvarer, råvarer m. v. samt nedsættelse af de offentlige takster skal medføre en tilsvarende prisnedsættelse, hvorimod andre omkostningsbesparelser ikke skal forpligte til prisnedsættelser for ikke at fratage virksomhederne et produktivitetsfremmende incitament. For handelsledenes vedkommende vil dette medføre, at der ikke vil være noget incitament til at søge at fremskaffe billigere færdigvarer og råvarer m. v., idet denne besparende indsats ikke vil være af betydning for de pågældende. Det synes, som om man her alene har set på problemet

udfra et produktionssynspunkt, og Grosserer-Societetet må meget henstille, at besparelser efter stk. 1, nr. 1, også kommer virksomhederne fuldt ud til gode.

I § 6 åbnes der adgang for Monopoltilsynet til, for en periode af indtil 6 måneder, at fastsætte maximalpriser, hvilket vi må advare imod, idet der under et maksimalt prissystem ikke vil være incitament til senere at søge under den tilladte maximale pris.

Endvidere bestemmes det, at Monopoltilsynet skal give de pågældende virksomheder og brancheorganisationer adgang til at udtale sig, såfremt man ønsker at forlænge eller ændre en beslutning efter stk. 1. Der er således ikke stillet noget krav om, at en sådan forhandling skal finde sted, hvis Monopoltilsynet ønsker at gennemføre prisindgreb efter stk. 1. Dette forekommer særdeles uheldigt, og man anmoder om, at der bliver åbnet adgang til en sådan forhandling, også efter stk. 1.

I § 7 fastlægges de nærmere retningslinier for Monopoltilsynets administration af §'erne 5 og 6, og det siges her, at kostprisprincippet i almindelighed skal lægges til grund. Grosserer-Societetet har gentagne gange tidligere udtalt sig imod kostprisprincippet og gør det også her, idet en fortsættelse af dette princip virker skadeligt på muligheden for at opretholde et forsvarligt lager ved opadgående priser på det internationale marked.

Det anføres endvidere, at der af Monopoltilsynet skal foretages en vurdering af, om den pågældende virksomhed drives effektivt. Fra erhvervsside må man give udtryk for den dybeste betænkelighed ved at overlade dette skøn til Monopoltilsynet. Man går ud fra, at Monopoltilsynet ved denne vurdering vil lægge de samme kriterier til grund, som man gør ved administrationen af monopolloven, hvor Monopoltilsynet ifølge praksis kun tillader en urimelig lav forrentningsprocent. Man har fortsat ikke tillid til, at Monopoltilsynet har den fornødne erhvervs-mæssige indsigt til at bedømme, hvorvidt en virksomhed drives effektivt.

Virksomheder, der er omfattet af loven, skal ifølge § 11 kunne godtgøre, at deres priser er lovlige. Grosserer-Societetet har gentagne gange protesteret kraftigt imod denne bestemmelse, der er overtaget uændret fra